

La unagón por
leaves

Χριστούγεννα 2002

Σ' ευχαριστώ, που νιώθω μέσα μου
οτι Εσύ υπάρχεις.
Με αφουγκράζεσαι. Κι υποσυνείδητα,
ή ίσως ενορατικά,
ορθώνει' η κατάφαση κι η βεβαιότητα
για τη δική Σου παρουσία,
όταν -αδύναμος- δέν έχω ούτε κάν εμένα.
Και αμφιβάλλω,
σαν ποιός -ή ίσως και σαν τί- να είναι άραγε
το διάβα μου απ' τη ζωή.

Έχω επίγνωση του οτι 'γώ δέν το μπορώ
να Σ' αντικρίσω:
ούτε στο ύψος τ' ουρανού, μήτε στο βάθος
του ορίζοντα,
εκεί π' ολόλαμπρος ο ήλιος πάει να δύσει.
Δέν το μπορώ
ούτε δικούς Σου ήχους να ακούσω σε κάποιο
μήκος κύματος αόρατου,
που η τεχνολογία αιχμαλώτισε και μας προσφέρει
μέσ' απο συσκευές.

Σ' ευχαριστώ, που με παρακινείς να λέω:
ευχαριστώ.
Μέσα σ' αυτήν την ανυπόκριτα αυθόρμητη
παρόρμηση,
το αναστατωμένο θυμικό μου υποχωρεί
μπρός στην επίγνωση
των αγαθών, που αφειδώλευτα μου δόθηκαν, ιδίως όταν:
ήμουνα χτυπημένος.
Η δική Σου η αγάπη όντως είναι ανώτερη ανταλλαγμάτων.
Κι ουδέποτε εκπίπτει.